

Van wie zijn onze kinderen?

Posted on 3 augustus 2024 by Bart Jan Spruyt

De ideologie die transgenderisme aanmoedigt en verdedigt, bedreigt in toenemende mate de primaire rechten van ouders over hun kinderen. Steeds vaker worden ouders buiten spel gezet. En dat terwijl de rechten van die ouders internationaalrechtelijk hecht zijn verankerd.

Het lijkt wel een epidemie. Steeds meer jongeren, vooral meisjes onder de achttien, melden zich bij genderklinieken omdat zij zich niet op hun gemak voelen bij het geslacht waarin zij zijn geboren (genderdysforie). Ze willen hun lichamelijke ontwikkeling op dit punt opschorten of stoppen, en later de hormonen toegediend krijgen die de transitie naar het andere geslacht mogelijk maken. En weer later kunnen er chirurgische ingrepen plaatsvinden om gevoel en gender zo volledig mogelijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Het aantal jongeren dat dat wil, is de afgelopen jaren in Nederland verdubbeld. De wachtlijsten zijn dan ook lang. In het Verenigd Koninkrijk is het aantal jongeren dat zegt aan genderdysforie te lijden, met 4000 procent toegenomen, in de Verenigde Staten met 1000 procent.

Ouders, en anderen in de directe sociale omgeving van deze jongeren, zijn vaak verrast. De dysforie doet zich onverwacht voor, zonder dat er al indicaties waren

geweest die erop wezen. Vaak zijn omstanders geneigd deze snelle en plotselinge verandering toe te schrijven aan sociale beïnvloeding, vooral via de sociale media. Het vermoeden bestaat bovendien dat andere psychische aandoeningen de eigenlijke oorzaak van de genderdysforie zijn (zoals autisme, of de gevolgen van misbruik). En inmiddels is bewezen dat genderdysfore gevoelens in 80 procent van de gevallen vanzelf weer overgaan.

Onherroepelijke stappen

Het is daarom begrijpelijk dat ouders heel voorzichtig en terughoudend met deze problematiek willen omgaan wanneer die hun eigen kinderen treft. Wat is er eigenlijk precies aan de hand met hun kind? En is het wel zo verstandig om de gevoelens direct te bevestigen en over te gaan tot de behandeling van hun kind met puberteitsblokkers en cross-seksehormonen? Worden daarmee geen onherroepelijke stappen gezet? Is een andere, psychologische begeleiding niet veel beter? En duiken er niet steeds meer verhalen op waaruit blijkt dat jonge mensen die in klinieken zijn behandeld daar later spijt van krijgen? Is *careful waiting* niet veel beter voor het kind dan directe affirmatie? En trouwens: van wie is mijn kind eigenlijk?

Dat zijn de vragen die ouders eerst beantwoord willen hebben. Maar behandelaars zijn vaak veel minder geduldig en voorzichtig. Affirmatie is de norm. En ouders die tegenstribbelen, en daarmee de identitaire ontwikkeling van hun kind blokkeren, verdienen het om het gezag over hun kinderen te verliezen. De overheid dient genderdysfore kinderen tegen hun ouders in bescherming te nemen.

Er zijn vele voorbeelden te geven – in Nederland en de rest van Europa, maar ook in [de Verenigde Staten](#) – van ouders, gezinnen en families die de zelfdiagnose van kinderen niet herkennen en een andere problematiek vermoeden. Maar zodra een kind zich bij een kliniek meldt, lijkt hun rol uitgespeeld. Nadat hulpverleners de transitiewens van een kind hebben vastgesteld en bevestigd, krijgen ouders geen nadere uitleg en worden zij niet langer uitgenodigd voor een gesprek. Het geuite gevoel van het individu is leidend en vraagt slechts om bevestiging en behandeling. Stoorzenders dienen te worden uitgeschakeld.

Een voorbeeld is een gezin uit Genève, bestaande uit een vader en moeder en twee kinderen. De dochter uit dit gezin (nu zestien jaar oud) ontwikkelde psychische problemen tijdens de COVID-periode en kwam uiteindelijk tot de conclusie dat zij

van geslacht wilde veranderen. Toen haar ouders daar bezwaar tegen maakten en niet wilden dat hun dochter puberteitsblokkers zou gaan slikken, werden zij van hun dochter gescheiden. De dochter werd opgenomen in een opvangtehuis van de overheid, en haar medische transitie kan nu gaan beginnen – zonder de toestemming van haar ouders.

‘Een geest van zelfmoord’

De rechtbank van het kanton Genève heeft [deze week uitgesproken](#) dat de ouders alle benodigde documenten moeten overhandigen. Als zij dat niet doen, zullen zij van criminele handelingen worden beschuldigd. De ouders krijgen juridische ondersteuning van een mensenrechtenorganisatie in Wenen, van conservatieve snit (ADF), en hebben hun zaak inmiddels in een video uiteengezet en die video is [publiekelijk door Elon Musk gesteund](#). Hij noemde de zaak ‘krankzinnig’ (*‘insane’*), en sprak van een geest van zelfmoord die de gehele westerse beschaving doortrekt.

Een van de meest opvallende aspecten van zaken als deze, is dat (het beroep op) de rechten van ouders niet een soort conservatieve politisering van het debat zijn, maar in bindende internationaalrechtelijke verdragen hecht zijn verankerd. Alhoewel overheden, overheidsorganisaties en internationale instituties ouderrechten in toenemende mate ontkennen en negeren, en scholen en ziekenhuizen geregeld in de relatie tussen ouders en kinderen interveniëren, bezitten ouders het natuurlijke (pre-politieke) recht op de opvoeding van hun kinderen.

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) erkent het principe dat beide ouders gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor de opvoeding en ontwikkeling van hun kind. En ook in de Conventie over de Rechten van het Kind heet het dat ‘ouders de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en ontwikkeling van het kind hebben. De beste behartiging van de belangen van het kind is hun eerste zorg’ (artikel 18). Deze Verklaring bevestigt ook het primaire recht van ouders om zelf het soort onderwijs te kiezen dat aan hun kinderen wordt gegeven (UVRM, artikel 26[3]). Het gezin is ‘de natuurlijke en fundamentele eenheid van de samenleving en heeft recht op de bescherming door de samenleving en door de staat’ (UVRM, artikel 16[3]).

Het internationale recht is duidelijk

Dit betekent dus dat overheden/overheidsinstanties geen rechten en plichten aan ouders verstrekken. Zij dienen deze voorgegeven rechten te erkennen, en kunnen deze niet willekeurig intrekken of opheffen. Natuurlijk hebben ook kinderen rechten, en ouderrechten kunnen in buitengewone omstandigheden (bij verwaarlozing en/of misbruik) worden opgeschort, maar het internationale recht gaat in eerste instantie uit van de rechten van ouders en een snel herstel van de ouder-kindrelatie wanneer die in bepaalde gevallen is ingeperkt.

Laat staan dat overheden het recht zouden hebben om ouderrechten op te schorten in het belang van een ideologie waarvan [in toenemende mate blijkt](#) dat die de belangen van het kind allerminst behartigt.

Bart Jan Spruyt is historicus en journalist. Zijn columns over politiek en samenleving verschijnen iedere zaterdag in Wynia's Week.

Wynia's Week verschijnt altijd, twee keer per week. **Het zijn de donateurs die dat mogelijk maken.** Nog geen donateur? Kijk [HIER](#). Hartelijk dank!